

HIRANT DINK

Hrant Dink 15 Eylül 1954'te Malatya'nın Çavuşoğlu Alevi Mahallesinde Dünyaya Geldi, Babası Sivasın Gürün ilçesinde Annesi Kangal İlçesindedir, 1961'de İstanbul'a Göç ettiler ve Anne ve Babasının boşanmalarının ardından iki kardeşi ile birlikte Gedikpaşadaki Ermeni yetimhanesine yerleştirildiler, ileriki yıllarda Türkiye de gelişmekte olan sol siyasetten etkilendi ve Türkiye komünist partisi\ Marksist - Leninist çizgide siyaset yapmaya başladı. Liseyi bitirdikten sonra İstanbul üniversitesi Fen fakültesinde zooloji bölümde eğitim aldı. Bir süre sonra Yetimhanede beraber büyüdükları Ermeni Varto aşiretlerinden Silopi doğumlu Rakel ile evlendi. Kürtçeden Başka bir dil bilmeyen Eşine Türkçe ve Ermeniceyi öğretti. Kardeşleriyle birlikte yayınevi ve kırtasiye işlerini yürütürken eşi Rakel Hanım ile ermeni çocuk kampını yönetmeye başladılar ileriki yıllarda devlet bu kampa el koydu...

Bazı gazetelerde kitap eleştirileriyle yazı hayatına başlayan Dink Basında çıkan yanlış haberlere gönderdiği düzeltmelerle Dink adını duyurdu. 5 Nisan 1996'da Agos isimli Türkçe ve Ermenice bir gazete çıkardı. Hakkında Birçok dava açıldı, 2002 yılında Urfa da verdiği bir konferansta “ Ben Türk Değil Türkiyeliyim ve Ermeniyim” sözleri sebebiyle Hakkında Türklüğü Aşağılamak suçundan 3 yıl Hapis cezası istemiyle Yargılandı ve beraat etti. 13 Şubat 2004'te yayınlanan bir makalesinde “Türklerden boşalacak zehirli kanın yerini dolduracak temiz kan Ermenin Ermenistan ile Kuracağı Asil damarında Mevcuttur” sözü sebebiyle 301. maddeden Türklüğe Hakaret suçlamasıyla yargılandı ve 6 ay hapis cezası verildi, 2005 yılında Türkiye'de İnsan hakları Derneği Ayşe nur zarakolu düşünce ve ifade özgürlüğü ödülünü aldı, 2006 yılında Alman Stern dergisi Düşünce özgürlüğü ve cesur gazetecilik ödülünü aldı, 18 Kasım 2006 da Pen Award Fikir ve Düşünce Özgürlüğü Ödülünü aldı, 24 Kasım 2006 da Bsnornson İnsan hakları ödülünü alarak, Aydın Gazeteci Kimliğini Tüm

Dünyaya Duyurdu.

19 Ocak 2007'de Agos gazetesinde son makalesini yazan Dink Gazete Binasının Çıkışında Faşist bir saldırı ile yakın mesafeden 3 el silah atışıyla öldürüldü ve Türkiye de suikast sonucu öldürülen 62. Gazeteci oldu. 23 Ocak 2007 günü Ermeni Mezarlığında 100 bin insanın katıldığı törenle Toprağa verildi, Ölümünün Ardından “Hepimiz Ermeniyiz” ve “Katil 301” sloganları ve pankartları ile Türkiye’de Çeşitli gösterilerle Aydın Toplum Tepkisini Gösterdi. Fransa’nın Lyon kentinde ve Türkiye’nin Diyarbakır Kentinde Sokağa Hrant dink adı verildi...

Ve gazetesinde yazdığı son makalesi...

Hrant Dink: ‘Ruh halimin güvercin tedirginliği’

Ocak 20, 2007

Başlangıcında, “Türklüğü aşağılamak” suçlamasıyla Şişli Cumhuriyet Savcılığınca hakkımda başlatılan soruşturmadan tedirginlik duymadım. Bu ilk değildi. Benzer bir davaya zaten Urfa’dan aşınaydım. 2002 yılında Urfa’da gerçekleşen bir konferansta yaptığım konuşmada “Türk olmadığımı... Türkiyeli ve Ermeni olduğumu” söylediğim için “Türklüğü aşağılamak” suçlamasıyla üç yıldan beri yargılanıyordum. Duruşmaların gidişatından dahi habersizdim. Hiç ilgilenmiyordum. Urfa’dan avukat arkadaşlar gıyabımda yürütüyorlardı celseleri.

Şişli Savcısı’na gidip ifade verdiğimde de hayli umursamazdım. Sonuçta yazdığımı ve niyetime güveniyordum. Savcı, yazımın sadece bir başına hiç bir şey anlaşılmayan o cümlesini değil, yazının bütününe değerlendirdiğinde, benim “Türklüğü aşağılamak” gibi bir niyetimin bulunmadığını kolaylıkla anlayacaktı ve bu komedi de bitecekti.

Soruşturma sonunda bir dava açılmayacağına kesin gözüyle bakıyordum. Kendimden emindim Ama hayret işte! Dava açılmıştı. Yine de iyimserliğimi kaybetmedim. O kadar ki, telefonla canlı olarak bağlandığım bir televizyon programında, beni suçlayan avukat Kerinçsiz’e “Çok heveslenmemesini, bu davadan herhangi bir ceza yemeyeceğimi, eğer ceza alırsam bu ülkeyi terk edeceğimi” dahi dile getirdim. Kendimden emindim, gerçekten yazımda Türklüğü aşağılamak gibi bir niyetim ve kastım -hiç ama hiç- yoktu. Dizi yazılarımın tamamını okuyanlar bunu çok net olarak anlayacaklardı. Nitekim işte, bilirkişi olarak tayin edilen İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden oluşan üç kişilik heyetin mahkemeye sunmuş olduğu rapor da bunun böyle olduğunu gösteriyordu. Endişelenmem için bir sebep yoktu, davanın şu ya da bu aşamasında muhakkak yanlıştan dönülecekti. “Ya sabır” çeke çeke...

Ama dönülmedi. Savcı, bilirkişi raporuna rağmen cezalandırılmamı istedi. Ardından da hakim altı ay mahkumiyetime karar verdi. Mahkumiyet haberini ilk duyduğumda, kendimi, dava süresi boyunca beslediğim ümitlerimin acı tazyiki altında buldum. Şaşkındım... Kırgınlığım ve isyanım had safhadaydı.

“Bak şu karar bir çıksın, bir beraat edeyim, siz o zaman bu konuştuklarınıza, yazdıklarınıza nasıl pişman olacaksınız” diye dayanmıştım günlerce, aylarca. Davanın her celsesinde “Türkün kanı zehirlidir” dediğim dile getiriliyordu gazete haberlerinde, köşe yazılarında, televizyon programlarında. Her seferinde “Türk düşmanı” olarak biraz daha meşhur ediliyordum. Adliye koridorlarında üzerime saldırıyordu faşistler, ırkçı küfürlerle.

Pankartlarla hakaretler yağdırıyorlardı. Yüzlerceyi bulan ve aylardır yağın telefon, e-mail, mektup tehditleri her seferinde biraz daha artıyordu. Tüm bunlara “Ya sabır” çekip, beraat kararını bekleyerek dayanıyordum. Karar açıklandığında nasıl olsa gerçek ortaya çıkacak ve bu insanlar yaptıklarından utanacaklardı.

Tek silahım samimiyetim. Ama işte karar çıkmıştı ve tüm ümitlerim yıkılmıştı. Gayrı, bir insanın olabileceği en sıkıntılı konumdaydım. Hakim “Türk Milleti” adına karar vermişti ve benim “Türklüğü aşağıladığımı” hukuken tescillemişti.

Her şeye dayanabilirdim ama buna dayanmam mümkün değildi. Benim anlayışımla, bir insanın birlikte yaşadığı insanları etnik ya da dinsel herhangi bir farklılığı nedeniyle aşağılaması ırkçılıktı ve bunun bağışlanırlı bir yanı olamazdı. İşte bu ruh haliyle, kapımda hazır bekleyen ve “Daha önce dile getirdiğim gibi ülkeyi terk edip etmeyeceğimi teyit etmek isteyen basın ve medyadan arkadaşlara şu açıklamada bulundum:

“Avukatlarıma danışacağım. Yargıtay’da temyize başvuracağım ve gerekirse Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne de gideceğim. Bu süreçlerden herhangi birinden aklanamazsam ülkemi terk edeceğim. Çünkü böylesi bir suçla mahkum olmuş birinin benim kanaatimce aşağıladığı diğer yurttaşlarla birlikte yaşama hakkı yoktur.” Bu sözleri dile getirirken yine her zamanki gibi duygusaldım. Tek silahım samimiyetimdi. Kara mizah Ama gelin görün ki beni Türkiye insanının gözünde yalnızlaştırmaya ve açık hedef haline getirmeye çalışan derin güç, bu açıklamama da bir kulp buldu ve bu kez de yargıyı etkilemeye çalışmaktan hakkımda dava açtı. Üstelik bu açıklamayı tüm basın ve medya vermişti ama onların gözüne batan ille de AGOS’takiydi. AGOS sorumluları ve ben, bu kez de yargıyı etkilemekten yargılanır olduk.

“Kara mizah” dedikleri bu olsa gerek. Ben sanığım, bir sanıktan daha fazla kimin yargıyı etkileme hakkı olabilir ki? Ama bakın şu komikliğe ki sanık bu kez de yargıyı etkilemeye çalışmaktan yargılanıyor. “Türk Devleti adına” İtiraf etmeliyim ki Türkiye’deki “Adalet sistemi”ne ve “Hukuk” kavramına olan güvenimi fazlasıyla yitirmiş durumdaydım. Nasıl yitirmeyeyim? Bu savcılar, bu hakimler üniversite okumuş, hukuk fakültelerini bitirmiş insanlar değil mi? Okuduklarını anlayacak kapasitede olmaları gerekmiyor mu? Ama gelin görün ki, bu ülkenin Yargı’sı bir çok devlet adamının ve siyasetçinin de dile getirmekten çekinmediği gibi bağımsız değil. Yargı yurttaşın haklarını değil, Devlet’i koruyor. Yargı yurttaşın yanında değil, Devlet’in güdümünde.

Nitekim şundan bütünüyle emindim ki, hakkımda verilen kararda da her ne kadar “Türk Milleti adına” deniyor olsa da, şu çok açık ki “Türk Milleti adına” değil, “Türk Devleti adına” verilmiş bir karardı bu. Dolayısıyla, avukatlarım Yargıtay’a başvuracaklardı, ama bana haddimi bildirmeye karar vermiş derin güçlerin orada da etkili olmayacaklarının garantisi neydi? Hem sonra zaten, Yargıtay’dan hep doğru kararlar mı çıkıyordu? Azınlık Vakıfları’nın mülklerini ellerinden alan haksız kararlara aynı Yargıtay imza atmamış mıydı? Başsavcının çabasına rağmen Nitekim işte başvuruda bulduk da ne oldu?

Yargıtay Başsavcısı tıpkı bilirkişi raporunda olduğu gibi suç unsuru bulunmadığını belirtti ve beraatimi istedi ama Yargıtay yine de beni suçlu buldu. Ben yazdığımdan ne kadar eminsem Yargıtay Başsavcısı da o kadar okuyup anladığından emindi ki, karara da itiraz etti ve davayı Genel Kurul'a taşıdı. Ama, ne diyeyim ki, bana haddimi bildirmeye soyunmuş olan ve muhtemelen de davamın her kademesinde bilemeyeceğim yöntemlerle varlığını hissettiren o büyük güç, işte yine perde arkasındaydı. Nitekim Genel Kurul'da da oy çokluğuyla benim Türklüğü aşağıladığım ilan edildi.

Güvercin gibi

Şu çok açık ki, beni yalnızlaştırmak, zayıf ve savunmasız kılmak için çaba gösterenler, kendilerince muradlarına erdiler. Daha şimdiden, topluma akıttıkları kirli ve yanlış bilginin tesiriyle Hrant Dink'i artık "Türklüğü aşağılayan" biri olarak gören ve sayısı hiç de az olmayan önemli bir kesim oluşturdular. Bilgisayarımın güncesi ve hafızası bu kesimdeki yurttaşlar tarafından gönderilen öfke ve tehdit dolu satırlarla yüklü. (Bu mektuplardan birinin Bursa'dan postalandığını ve yakın tehlike arzemesi açısından da hayli kaygı verici bulduğumu ve tehdit mektubunu Şişli Savcılığı'na teslim etmeme rağmen bugüne değin herhangi bir sonuç alamadığımı yeri gelmişken not düşeyim.) Bu tehditler ne kadar gerçek, ne kadar gerçek dışı? Doğrusu bunu bilmem elbette mümkün değil.

Benim için asıl tehdit ve asıl dayanılmaz olan, kendi kendime yaşadığım psikolojik işkence. "Bu insanlar şimdi benim hakkımda ne düşünüyor?" sorusu asıl beynimi kemiren. Ne yazık ki artık eskisinden daha fazla tanımıyorum ve insanların "A bak, bu o Ermeni değil mi?" diye bakış fırlattığını daha fazla hissediyorum. Ve refleks olarak da başlıyorum kendi kendime işkenceye. Bu işkencenin bir yanı merak, bir yanı tedirginlik. Bir yanı dikkat, bir yanı ürkeklik. Tıpkı bir güvercin gibiyim...

Onun kadar sağıma soluma, önüme arkama göz takmış durumdayım. Başım onunki kadar hareketli... Ve anında dönecek denli de süratli. İşte size bedelNe diyordu Dışişleri Bakanı Abdullah Gül? Ne diyordu Adalet Bakanı Cemil Çiçek? "Canım, 301'in bu kadar da abartılacak bir yanı yok. Mahkum olmuş hapse girmiş biri var mı?" Sanki bedel ödemek sadece hapse girmekmiş gibi... İşte size bedel... İşte size bedel... İnsanı güvercin ürkekliğine hapsedmenin nasıl bir bedel olduğunu bilir misiniz siz ey Bakanlar..? Bilir misiniz..? Siz, hiç mi güvercin izlemezsiniz? "Ölüm-Kalım" dedikleri

Kolay bir süreç değil yaşadıklarım... Ve ailece yaşadıklarımız. Ciddi ciddi, ülkeyi terk edip uzaklaşmayı düşündüğüm anlar dahi oldu. Özellikle de tehditler yakınlarıma bulaştığında... O noktada hep çaresiz kaldım. "Ölüm-Kalım" dedikleri bu olsa gerek. Kendi irademini direnişçisi olabilirdim ama herhangi bir yakınımın yaşamını tehlike altına atmaya hakkım yoktu. Kendi kahramanım olabilirdim, ama bırakın yakınımı, herhangi bir başkasını tehlikeye atarak, yiğitlik yapmak hakkına sahip olamazdım.

İşte böylesi çaresiz zamanlarımda, ailemi, çocuklarımı toplayıp, onlara sığındım ve en büyük desteği de onlardan aldım. Bana güveniyorlardı. Ben nerede olursam onlar da orada olacaktı. "Gidelim" dersem gelecektirdi, "Kalalım" dersem kalacaklardı. Kalmak ve direnmek İyi de, gidersek nereye gidecektik? Ermenistan'a mı? Peki, benim gibi haksızlıklara

dayanamayan biri oradaki haksızlıklara ne kadar katlanacaktı? Orada başım daha büyük belalara girmeyecek miydi?

Avrupa ülkelerine gidip yaşamak ise hiç harcam değildi. Şunun şurasında üç gün Batı'ya gitsem, dördüncü gün "Artık bitse de dönsem" diye sıkıntıdan kıvranan ve ülkesini özleyen biriyim, oralarda ne yapardım? Rahat bana batardı! "Kaynayan cehennemleri bırakıp, "Hazır cennetlere kaçmak herşeyden önce benim yapıma uygun değildi.

Biz yaşadığı cehennemi cennete çevirmeye talip insanlardandık. Türkiye'de kalıp yaşamak, hem bizim gerçek arzumuz, hem de Türkiye'de demokrasi mücadelesi veren, bize destek çıkan, binlerce tanıdık tanımadık dostumuza olan saygımızın gereği idi. Kalacaktık ve direnecektik.

Bir gün gitmek mecburiyetinde kalırsak ama... Tıpkı 1915'teki gibi çıkacaktık yola... Atalarımız gibi... Nereye gideceğimizi bilmeden... Yürüyerek yürüdükleri yollardan... Duyarak çileyi, yaşayarak ızdırabı... Öylesi bir serzenişle işte, terk edecektik yurdumuzu. Ve gidecektik yüreğimizin değil, ama ayaklarımızın götürdüğü yere... Her neresiyse.

Ürkek ve özgür

Dilerim böylesi bir terk edişi hiç ama hiç yaşamak mecburiyetinde kalmayız. Yaşamamak için fazlasıyla umudumuz, fazlasıyla da nedenimiz var zaten. Şimdi artık Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuruyorum. Bu dava kaç yıl sürer, bilemem. Bildiğim ve beni bir miktar rahatlatan gerçek şu ki, hiç olmazsa dava bitene kadar Türkiye'de yaşamaya devam edeceğim. Mahkemeden lehime bir karar çıkarsa kuşkusuz çok daha sevineceğim ve bu da demektir ki artık ülkemi hiç terk etmek zorunda kalmayacağım.

Muhtemelen 2007 benim açımdan daha da zor bir yıl olacak. Yargılanmalar sürececek, yeniler başlayacak. Kim bilir daha ne gibi haksızlıklarla karşı karşıya kalacağım? Ama tüm bunlar olurken şu gerçeği de tek güvencem sayacağım. Evet kendimi bir güvercinin ruh tedirginliği içinde görebilirim, ama biliyorum ki bu ülkede insanlar güvercinlere dokunmaz. Güvercinler kentin ta içlerinde, insan kalabalıklarında dahi yaşamlarını sürdürürler. Evet biraz ürkekçe ama bir o kadar da özgürce.

26 Eylül 2006 NTV kanalında yayınlanan bir tartışma programındaki sözlerinden Alıntı...

Türkiye Ermenileri Davet ediyor başbakanı tarihçileri ve siyasetçilerini davet ediyor Şimdi Bir Örnek vereyim Benim son; şimdi açılan Davam Reuters'de(İngiliz haber ajansı) Bu bir soykırım dediğim için açıldı O davet ettiğiniz Ermeniler Burada size ne diyecekler Bu bir soykırım Değildir diyecekler hayır bu bir soykırımdı diyecekler, Peki siz Onları yargılayacak mısınız peki onları yargılamayacaksanız beni niye yargılıyorsunuz? Ben Türkiye cumhuriyeti yurttaş bu böyle olduğunu söylüyor diye niye yargılayacaksınız? Yani anlatmaya çalıştığım şu; Türkiye bu konuda bir panik noktasında bu panik bu konuda henüz ne yapacağını netleştirmemiş halini ortaya koyuyor oysa biz netleştirmeye çalışıyoruz biz bu konu üzerinde konuşanlar netleştirmeye çalışıyoruz Benim yapmaya çalıştığımda bu bırakın herkes fikrini düşüncesini açıkça konuşsun söylesin göreceksiniz ki bu sorunlar hiç sorun olmayacak Ben tarih üzerine bildiğim algıladığım neyse onu konuşuyorum bunu bana yasaklamayın Karşı çıkın Başka bir şey söyleyin ama Beni yasaklamayın Sorun bu!

Bu ülkede yaşamak İstiyorum Çünkü bu ülkenin demokratikleşmesi için bende torunlarım için elimden ne geliyorsa onu yapmak istiyorum...

Hrant Dink İle Bir başka söyleşi;

Hasta iki toplumuz biz, Türkler ve Ermeniler! Birbirlerine yönelik ilişkilerde; Ermeniler büyük bir travma yaşıyor Türklerle yönelik, Türklerde büyük bir paranoya Yaşıyor Ermenilere yönelik. İkimizde klinik vakalarımız, tam bir klinik vakalarımız, Peki kim tedavi edecek bizi? Fransız senatosu mu, Amerikan senatosu mu ? kim verecek reçeteyi, kim bizim doktorumuz? Ermeniler Türklerin doktoru Türklerde Ermenilerin doktoru, Bunun dışında Doktor! İlaç! Hekim! Mekim! Yok! Diyalog tek reçete, doktor da birbirlerinin doktoru bunun dışında bir çözüm yok yok ve yok!!!

Ermeni Diasporasına Sesleniyorum 1915'e takılıp kalmayın buna bağlamayın kendinizi, Dünyada ki insanların soykırımı kabul edip etmemesine zincirlemeyin kendinizi. Bu tarihsel bir acıdır? Biz yaşadık Atalarımız yaşadı, Anadolu da hoş bir laf vardır “ Acıyı Onurla Sırtlayıp Taşımak” yani yaygara yapmadan patırtıya vermeden sırtlar! Taşırsın...

Dünyaya Diyorum ki İnsanlığa ;

Senin ermeni soykırımını tanımış olman yada tanımamış olman benim için 5 para ifade etmez, Ermeniler Türkleri Öldürmediler mi? Öldürdüler! 1918'de Ruslar tekrar yukarıdan gelirken... İntikam,, İntikam dediğimiz kavram her neyse ki lanet ediyorum o kavrama,, yani oldu bunlar...

Türlere de Diyorum ki

Yaa Ermeniler niye bu kadar çok ısrar ediyor diye bu sorunun üzerinde durun biraz, bunun üzerine empati yapın biraz, o zaman onların bu duruşunda biraz onur görebileceksiniz...

Ermenilere de diyorum ki,

Türklerin hayır bu soykırım değildir sözünün üzerinde bir onur görmeye çalışın bir onurlu duruş bulmaya çalışın. Nedir o onurlu duruş; Bir Türk olarak ben! Soykırımı karşıyım ırkçılığa karşıyım soykırım Allahın belası bir şey dolayısıyla benim atalarım böyle bir şey yapamaz, çünkü Ben! Yapmam! Dolayısıyla burada onurlu bir duruş vardır.

Hrant dink kendi ağzından bir anısını anlatıyor!

Telefonum çaldı Sivas'ın bir köyünden yaşlı bir amca;

-(yaşlı amca)- oğul seni söylediler seni buldum! Dedi. Buraya Fransadan yaşlı bir kadın geldi, buralarda 10 gün dolandı durdu ve sonra Allahın rahmetine kavuştu, Bizde Aldık onu gömdük, Duamızı ettik, namazımızı kıldık ve gömdük Ama öğrendik ki bu herhalde sizlerdendir ve seni söylediler bende seni buldum bir bak araştır adı soyadı budur varsa eşi, dostu, Akrabası, oğlu, kızı buyursunlar biz onlara yardımcı oluruz biz gömdük ama alıp gitmek isterlerse biz yardımcı oluruz dedi...

-(Hrant dink)- Peki amca ben Bakar araştırırım. Dedim...

Sivaslı bir abim var hemen onu aradım Telefon açtım, Abi böyle böyle dedim,, bana Karşı tarafa geç(tarif eder) ufak bir kunduracılar var onlara sor onlar bilir dedi, bende işimi bitirip hemen dediği yere gittim, sordum böyle böyle birini tanır mısınız? Bir bayan döndü ve O benim anam dedi! – Dedim ki senin Anan nerede yaşıyor? Abi Anam Fransa da yaşıyor İstanbul'a ya gelir ya gelmez ama hep Sivas'a memleketine doğduğu yere gider 10-15 gün orada yaşar geri döner dedi... Dedim ki bacım böyle böyle başın sağ olsun!!! Kız oturdu Hüngür hüngür ağladı... neyse... yolladım Sivas'a gittiler, ertesi gün telefon açtı Abi geldik doğrudur ölen anamdır dedi!

-(Hrant dink)- peki kızım getirecek misin ananı?

-(kız)- Abi ben getireceğimde...(ağlamaklı bir sesle) Burada yaşlı bir amca var...(der ve hüngür hüngür ağlamaya başlar)

Korktum ne oldu bir şeymi oldu diye paniklemişken yaşlı amca aldı telefonu,

_(Hrant dink)- Amca ne yaptın ne dedin kıza?

-(yaşlı amca)- oğul walla hiçbir şey yapmadım ona dedim ki; Anandır Hakkındır Alırsın gidersin, Ama bana sorarsan Su Çatlağını Buldu! Bırak kalsın dedim...

.....

İşte bu cümle beni mahvetti ben oturdum ağladım. “Su çatlağını Buldu” o ne laf yarabbi o ne edebiyat o ne dervişlik o ne Anadolu insanının cümlelerle sayfalarla anlatılamayacak özdeyişi... Ve bende o gün bir yazı yazdım, o günlerde Demirel “ Üç Çakıl toprak vermeyiz Ermenilere” demişti; yahu bu kadar çok korkmayın Ermenilerden, Ermenilerin bu topraklarda Hakikaten gözü var! Ama Merak etmeyin gelip götürmek için değil, Dibine girmek için Var...

Rakel dink ten eşine mektup...

Bugün çok acılı ve onurlu olarak buradayım. Ben, çocuklarımı, ailem ve sizler çok acılıyız. Bu sessiz sevgi biraz olsun bize güç katıyor. Kederli bir sevinç yaşıyor. İncil’den Yuhanna 15:13’te hiç kimsede, insanların dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur der. Sevgili dostlar, bugün bedenimin yarısını, sevgilimi, çocuklarımın babasını, sizin kardeşinizi uğurluyoruz. Sağdakine, soldakine, öndekine, arkadakine rahatsızlık saygısızlık vermeden, sloganlar pankartlar açmadan sessiz bir yürüyüş gerçekleştiriyoruz. Bugün sessizlik ile büyük bir ses yükselteceğiz. Bugün derinliklerin ışığa yükseldiği günün başlangıcıdır. Yaşı kaç olursa olsun; 17 veya 27, katil kim olursa olsun, bir zamanlar bebek olduklarını biliyorum. Bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılmaz kardeşlerim...

Kardeşlerim,

Onun doğruluğa olan sevgisi, şeffaflığa olan sevgisi, dostuna olan sevgisi onu buraya getirdi. Korkuya meydan okuyan sevgisi onu büyüttü. Diyorlar ki “O büyük bir adamdı.” Size sorarım:”O büyük mü doğdu?” Hayır! O da bizim gibi doğdu. O gökten değildi o da topraktandı. Bizim gibi çürüyen bir beden! Fakat yaşayan ruhu, yaptığı iş, kullandığı üslup gözlerindeki, yüreğindeki sevgi onu büyük yaptı. İnsan kendiliğinden büyük olmaz. İnsanı yaptıkları büyük yapar... Evet o büyük oldu, çünkü büyük düşündü, büyük söyledi. Bugün buraya gelerek hepimiz büyük düşündünüz. Sessizce büyük konuştunuz, siz de büyüksünüz. Bu günle kalmayın bu kadarla yetinmeyin.

O, bugün Türkiye’de milat yaptı sizler de mühür oldunuz. Onunla manşetler, onunla konuşmalar, yasaklar değişti. Onun için dokunulmazlar veya tabular yoktu. Kelamda dediği gibi yüreğinden taşıtı. Büyük bir bedel ödedi. Bedellerin ödendiği gelecekler Hrantları severek Hrantlara inanarak olur, nefretle, hakaretle, kanı kandan üstün tutarak olmaz. Bu yükseliş karşındakini kendin gibi görerek kendin gibi sayarak, kendin sayarak olur.

Hisusun yardımıyla yarattığı ev cennetinden ayırdılar. Göksel ve ebedi cennete kanat açtırdılar. Gözleri daha yorulmadan, bedeni daha yaşlanmadan, daha hasta olmadan, sevdiklerine doymadan kanat açtırdılar göksel cennete.

Biz de geleceğiz sevgilim. Biz de geleceğiz o eşsiz cennete. Oraya yalnız ve yalnız sevgi girer. İnsanların ve meleklerin dillerinden üstün olan, peygamberlikten üstün olan, bütün sırları bilmekten üstün olan, dağları yerinden oynatacak imandan üstün olan, varını yoğunu sadaka vermekten üstün olan bedenini yakılmaya teslim etmekten daha üstün olan yalnız ve

yalnız sevgi girecek o cennete. Orada gerçek sevgi ile bir arada ebedince yaşayacağız. Kimseyi kıskanmayan sevgi, kimsenin malında gözü olmayan sevgi, kimseyi öldürmeyen sevgi, kimseyi aşağılamayan sevgi, kardeşini kendinden üstün tutan sevgi, kendi hakkından vazgeçen sevgi, kardeşinin hakkını arayan sevgi. Mesih'te bulunan sevgi. Ve bize dökülmüş olan sevgi.

Yaptıklarını, konuştuklarını kim unutabilir sevgilim? Hangi karanlık unutturabilir sevgilim? Olmuşları, olanları kim unutturabilir? Korku unutturabilir mi sevgilim? Yaşam mı? Zulüm mü? Dünyanın zevki sefası mı sevgilim? Yoksa ölüm mü unutturacak sevgilim? Hayır, hiçbir karanlık unutturamaz sevgilim.

Ben de sana yazdım aşk mektubunu sevgilim. Bana da ağır oldu bedeli sevgilim. Bunları yazabilmeyi Hisusa borçluyum sevgilim. Onun da hakkını ona verelim sevgilim. Herkesin hakkını herkese geri verelim sevgilim.

Sevdiklerinden ayrıldın, çocuklarından, torunlarından ayrıldın. Burada seni uğurlayanlardan ayrıldın, kucağımdan ayrıldın. Ülkenden ayrılmadın...

KİM KİMDİR?

Ogün Samast kimdir?
Samast 1990 doğumlu.
Orta 2'den terk.
Amatör futbol oynadı.
Bir işte çalışmadı.
İnternet kafelere takılıyor
4 kardeşin en küçüğü.
Anne-babası ayrı yaşıyor.

Polis, Ogün Samast'ın Mc Donald's şubesini bombalayan Yasin Hayal'in önderliğindeki oluşumun etkisiyle Hrant Dink cinayetini işlediğini belirledi.

301 NEDİR?

Türk ceza kanununun (tck) üçüncü bölümün de Devletin Egemenlik Alametlerine ve Organlarının Saygınlığına Karşı Suçlar kısmın da
-Türklüğü, Cumhuriyeti, Devletin kurum ve organlarını aşağılama alt başlığıyla açıklanır..

MADDE 301. - (1) Türklüğü, Cumhuriyeti veya Türkiye Büyük Millet Meclisini alenen aşağılayan kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(2) Türkiye Cumhuriyeti Hükûmetini, Devletin yargı organlarını, askerî veya emniyet teşkilatını alenen aşağılayan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(3) Türklüğü aşağılamanın yabancı bir ülkede bir Türk vatandaşı tarafından işlenmesi hâlinde, verilecek ceza üçte bir oranında artırılır.

(4) Eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamaları suç oluşturmaz.

üçüncü bölüm de yer alan diğer maddeler :

Cumhurbaşkanına hakaret

MADDE 299. - (1) Cumhurbaşkanına hakaret eden kişi, bir yıldan dört yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(2) Verilecek ceza, suçun alenen işlenmesi hâlinde, altıda biri; basın ve yayın yolu ile işlenmesi hâlinde, üçte biri oranında artırılır.

(3) Bu suçtan dolayı kovuşturma yapılması, Adalet Bakanının iznine bağlıdır.

Devletin egemenlik alametlerini aşağılama

MADDE 300. - (1) Türk Bayrağını yırtarak, yakarak veya sair surette ve alenen aşağılayan kişi, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Bu hüküm, Anayasada belirlenen beyaz ay yıldızlı al bayrak özelliklerini taşıyan ve Türkiye Cumhuriyeti Devletinin egemenlik alâmeti olarak kullanılan her türlü işaret hakkında uygulanır.

(2) İstiklal Marşını alenen aşağılayan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(3) Bu maddede tanımlanan suçların yabancı bir ülkede bir Türk vatandaşı tarafından işlenmesi hâlinde, verilecek ceza üçte bir oranında artırılır.

Sonuç ;

Türkiye’de öldürülen 62. gazeteci oldu. Son yazında bu ülkede güvercinlere dokunmazlar diyordun, fakat bu ülkede güvercinlere dokunuyorlarmış Hrant...

Sana Hrant abi yada Hrant dink Diyemiyorum Çünkü sen Bizim Hrant’sın, çünkü sende bizdensin sende bizim gibi azınlıksın, Arkandan hepimiz hrant’ız hepimiz Ermeniyiz dedik,

ama seninde hep anlatmaya çalıştığın gibi azınlık olmak bu değildi azınlık olmak insanın etnik kökeninden gelmiyordu, Türk, Kürt, Ermeni veya Hristiyan, Müslüman, Olmak değildi sorun; birbirimizi anlayamıyor olma mesele; bugün Türkiye’de Kitap okuma oranı %22 sokağı kirletmeyenlerin oranı %20, Sivil toplum örgütlerine olan ilgi oranı %20 lerde iken Yurdun İnsanına Irkçı duygular aşılardan başka bir işe yaramayan Tv dizilerinin oranı ise %90larda işte Biz bu toplum içerisinde kitap okuyan bilime önem veren insanlar azınlıktık, azınlık olmayı bölücülük sananlar ise çoğunlukta ve o çoğunluk bebeklerden katil yaratan karanlık oldu, doğduğu yer yüzünden doğuştan bölücü sayılanlar azınlık oldu, azınlık olmak namlunun ucunda olmak demektir? Ama maalesef azınlık olmak seni senin gibileri namlunun ucuna götürdü... ve maalesef güvercinlere dokunmazlar dediğin ülkede Halkların kardeşliği için mücadele edenlerde azınlıklar tıpkı senin gibi, ve cezası kimi zaman idama kadar gitti...

Katil kim peki? Sana kurşun sıkan 17 yaşında bir çocuk mu yoksa 301’leri yaratan ve çoğunluk olan o karanlık mı? Sonuç ne peki; Ellere silah verilmiş kendini kahraman sanan fakat aslında gerçek vatan haini olan 16-20 yaşlarında çocuklar ve Arkasından 3 kurşun yemiş Arkasından habersizce kahpece vurulmuş yerde yatan Azınlık...

Hazırlayan: Celal Bayar üniversite öğrencisi, Yunus Aysel